

Hvor mange?

Loraine bestemmer selv hvor mange smæk hun skal have, når hun har været uartig.

"Hvor mange?" spurgte Jack venligt.

Loraine gloede overrasket på sin stedfar.

"Uh, hvad mener du?"

"Jeg mener hvor mange slag i enden skal jeg give dig? Det er jo dig som har været uartig, så er det også dig som bestemmer, hvor mange du har fortjent."

Loraine forstod ikke helt Jacks usædvanlige synspunkt.

"Altså, hvis jeg siger at du kun skal give mig fem slag, så får jeg kun fem slag?"

Den gråhårede mand nikkede venligt. "Ja, du ved bedst selv hvad du har gjort dig fortjent til. Hvis du ikke syntes du har gjort dig fortjent til fem slag, så må du sige noget andet. Et, to, fire, ti. Det er op til dig."

Loraines skjulte sit smil ved hurtigt at se væk. Hun kunne næsten ikke tro på sit held. Hendes stedfar var en idiot! Hun havde været nervøs da mor præsenterede sin nye kæreste og fortalt at fra nu af var det ham, som ville tugte Loraine når det var nødvendigt. Men Jack lod til at være en af disse moderne, følsomme mænd. Han havde åbenbart sin egne skøre ideer om at opdrage uartige pigebørn.

Lorraine fik ansigtet presset i alvorlige folder og nikkede eftertænksomt.

"Du har ret, jeg skal have smæk, men jeg synes to slag er nok."

Lorraine holdt vejret i spænding. Var Jack virkelig så nem at narre? Hendes rigtige far ville have banket hende så enden sved. Men Jack nikkede. "Okay, unge dame. Bøj dig over sofaen."

Lorraine adlød villigt. Remmen susede, Wush! Det var et pænt rap, men ikke mere end Lorraine nemt kunne klare. Hun var vant til langt skrappere kost. Ved det andet slag indså Lorraine at hun måtte få det til at virke ægte, så hun gav et højt skrig og prøvede at græde, hvilket dog ikke rigtig lykkedes.

"Jeg håber du lærte noget af det her, unge dame." sagde Jack, og Lorraine snøftede, "det ... gjorde ... virkelig ... ondt. Unskyld Jack."

Hun gjorde et nummer ud af at holde på sin bagdel på vej til sit værelse hvor hun knækkede sammen af grin så snart døren var lukket. Det store et fjols! Fra nu af ville afstraffelser være rent til grin, i hvert fald så længe hun kunne narre Jack. Selv om Jack egentlig havde slået ret hårdt, kunne det dog ikke konkurrere med hendes fars brug af remmen. Et øjeblik savnede hun næsten sin far. Så skubbede hun tanken fra sig.

Hun huskede hvor glad hendes mor var blevet, da hun havde mødt Jack, men Lorraine havde ikke været

imponeret, – Jack havde virket ældgammel. Loraine havde været imod at de giftede sig, men Jack havde gjort det klart at han ikke var ude på at erstatte Loraines far. Han var venlig og intelligent og lagde ikke pres på Loraine. Loraine kunne godt forstå hvorfor mor var faldet for ham.

Det var i virkeligheden Loraines mor som pressede på for at Jack skulle være mere bestemt over for Loraine, og Loraine havde været usikker på hvad det betød. Med hendes rigtige far havde det været nemt. Han spankede hende når han selv eller mor syntes Loraine havde fortjent det. Med Jack var det ikke så enkelt.

Loraine begyndte at provokere. Da hun næste weekend skulle være hjemme inden klokken elleve, kom hun med vilje for sent. Hendes date med Chuck varede faktisk til næste dag, uden at der af den grund skete noget frækt mellem dem. Loraine overnattede bare, men uden at ringe hjem. Hendes mor blev rasende. At blive væk om natten var så nogenlunde det værste en pige på fjorten kunne gøre. Mor ville have Jack til at genskabe respekten.

”Jeg får Jack til at give dig en endefuld!”

Derfor ventede Jack på Loraine da hun kom fra skole. Han viste hende remmen. Hun lod som om hun var vældig ked af det. Jack begyndte igen med det der 'du

bestemmer selv' fis, som næsten fik hende til at grine. "Jeg synes at tre, nej fire er nok," sagde hun med nedslagne øjne. "Ja, fire har jeg fortjent."

Jack bad hende tage sine jeans af. Loraine gjorde det villigt og bøjede sig over sofaen så kun trusserne beskyttede hendes ende. De fire slag sved rigtignok en del, men det var hurtigt overstået mens Loraine gispede som om det var uudholdeligt. I virkeligheden havde hun ikke så meget imod nogle slag med remmen, tænkte hun senere, da hun lå i mørket. Ikke så hårdt at det for alvor gjorde ondt, men alligevel så meget at hun kunne forestille sig, hvordan det ville være, hvis altså bare Jack ville gøre lidt mere ud af det.

Loraine fandt det ophidsende at tage sine jeans af, så hun stod næsten nøgen foran den ældre mand, der kiggede alvorligt på hende, til hun med røde pletter på kinderne bøjede sig over sofaen. Hun tænkte mer og mer på at hendes ende var ganske tæt på hendes kusse. Heldigvis var Jack en gammel mand som ikke tænkte på den slags, mente hun.

I den følgende tid udnyttede Loraine sin stedfars venlighed. Flere gange om ugen fandt hun sig selv bøjet over sofaen gispende på grund af fem eller seks slag med remmen. Et par gange sagde Loraine at et enkelt slag var nok, og Jack gav hende præcis hvad hun bad

om. Han argumenterede aldrig med Loraine, og Loraine syntes det var pragtfuldt. Når hun var i humør til det tog hun et par slag mere. Syv eller otte.

En dag kom hun til at høre en diskussion mellem sin mor og Jack. Det var Loraines mor som talte mest. Hun var vred. "Du må da indrømme at hendes opførsel er blevet værre, du må virkelig til at være strengere imod hende. Det her pjat med et eller to slag er latterligt!"

Men Jack svarede at alt var under kontrol. Loraine smuttede bort, overbevist om at det var hende selv som havde alt under kontrol.

Ugen efter blev Loraine fanget af en butiksdetektiv. Hun og hendes veninde, Sarah, havde forsøgt at snige sig ud af stormagasinet med badetøj gemt i deres skoletasker. Loraines mor hentede hende hjem. Hun var edderspændt rasende. Forretningen overvejede at anmelde tyveriet, men da det var pigernes første tyveri, accepterede man en undskyldning.

Om aftenen hørte Loraine sin mor og Jack diskutere voldsomt. Loraine vidste præcist hvad sagen drejede sig om, og snart efter lød der banken på hendes dør. Det var Jack som stod med læderremmen i hånden.

"Din mor mener du skal have tyve slag. Hvad synes du selv?"

Ordene 'mindst hundrede' dukkede et øjeblik op i

Loraines hoved, men hun sagde med nedslagent blik:
"Det var slemt gjort, jeg synes jeg fortjener ti slag."

"Ti?"

"Ja, nej, tolv mener jeg."

Lorraine følte et gys i maven, hun vidste at tolv slag ville være en stærk oplevelse. Jack nikkede blot og pegede på en stol. Alt var stille indtil lyden af remmen fyldte rummet: Wack! Wack! Wack! ...

Lorraine hylede længe inden Jack havde nået de tolv slag. Bagefter smed hun sig på sengen og gned sine ømme ende. Hun følte sig en smule skyldig. Hendes endebalder var varme og nogle af tårerne havde været ægte, men hun vidste at hun ikke var blevet spanket for alvor. Det generede hende på en eller anden måde som om hun havde bedraget Jack. Han forsøgte at være flink og alt hvad han opnåede var at Loraines mor skældte ud på ham. Pludselig ønskede Lorraine at hun havde bedt om tyve slag eller endda tredive. Det fortjener jeg, tænkte hun.

De følgende uger opførte Lorraine sig pænt, og langsomt kom huset tilbage i en normal gænge, men en dag gik Lorraine langt ud over sine grænser. Politiet bragte hende hjem. Hun var blevet hentet ved et party hvor der havde været sprut og stoffer. Loraines mor gik helt i selvsving, men Lorraine var ikke alt for bekymret, hun tænkte hun ville bede om femten slag

denne gang. Det burde tilfredsstillende hendes mor.

Men da hun stod bøjet over stolen, følte hun en sær tomhed. Femten slag var slet ikke nok. Hun følte sig elendig fordi hun igen narrede Jack og vendte sig mod ham. Jack stod med læderremmen løfte.

"Hej, bøj dig," sagde han strengt.

Lorraine begyndte at græde.

"Jack, undskyld, jeg er ked af det, jeg har været slem, jeg ved godt jeg fortjener mere smæk, jeg fortjener mere end femten. Kan du ikke bare slå mig til jeg har fået hvad jeg fortjener?"

"Du er nødt til at sige hvor mange slag," svarede Jack. "Du er den som bedst ved, hvad der er det rigtige."

"Men det er så svært. Min far slog mig bare. Tyve, er det nok?"

"Kun tyve?"

"J - jeg tror det."

"Hmm, og det er så det hele?"

"Det er alt sammen min skyld, Jack. Mor skænder på dig, Du er så sød. Jeg ønsker at du ... "

Lorraine bøjede sig over stolen. "Ikke så hårdt - jo hårdt, - også på lørdag, tyve mere på lørdag."

"På lørdag? Tyve mere?" Jack lød overrasket.

"Hvorfor det?"

"For alt det andet, jeg har gjort."

"Du er ved at blive teenager, Lorraine, du har lært

meget kan jeg høre.”

”Vi - vil du så ikke spanke mig mere?”

”Jo, naturligvis. Tyve nu og tyve på lørdag.”

Forventningsfuld dirren fyldte Loraine. Impulsivt rakte hun bagud og trak sine trusser ned til de sad om hendes knæ.

”I den bare, Jack.”

Loraine ventede på den første rigtige spanking i sit nye liv som teenager, og udstødte et lille gisp af fryd da det første slag af remmen ramte helt tæt på hendes kusse. Hun vidste allerede hvor det næste slag ville ramme . . .